

Arrest

nr. 262 278 van 14 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse en Amerikaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 6 maart 2019.

1.2. Op 15 januari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 18 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Venezolaanse en de Amerikaanse nationaliteit en ben je van Arabische en Venezolaanse afkomst. Je bent op 22 april 2003 geboren in Florida, Verenigde Staten van Amerika, maar keerde toen je drie maanden oud was terug naar Venezuela en woonde daar in Villa De Cura. Je ouders zijn gescheiden toen je vijf jaar oud was. Je vader is J. A., hij woont in Colombia, je moeder is K. E., A. M. (O.V. 8.802.701), zij is samen met jou in België. Daarnaast zijn ook je grootmoeder aan moederszijde, E. D. K., A. (O.V. 8.802.714), je tante aan moederszijde K. D. A., Y. (O.V. 8.802.724) en haar kinderen J. A. en A. K., W. C. (O.V. 8.802.736) in België. In Venezuela denken mensen dat personen van Arabische afkomst veel geld hebben. Jij kreeg daar op school veel opmerkingen over. Je oom werd vermoord. Je tante Y. werd een keer op straat beroofd en een keer in haar winkel. Je moeders winkel werd verschillende keren beroofd, een keer terwijl je niet er aan het werken was. Daarnaast vonden er ontvoeringen van jongeren plaats, door militairen en door de maffia, waardoor je vanaf begin december niet meer naar school ging en niet meer buitenkwam. Je moeder ontving vier of vijf dreigtelefoons vanaf november 2018. Ook probeerde men haar wagen te stelen aan een tankstation. Om al deze redenen besliste je familie uit Venezuela te vertrekken. Jullie verlieten op 25 februari 2019 het land per vliegtuig en reisden via Spanje naar België waar jullie op 6 maart 2019 om internationale bescherming verzochten. Bij terugkeer naar Venezuela vrees je te worden ontvoerd of vermoord. In de Verenigde Staten ken je niets en heb je geen steun van familie. Er woont wel familie van je vader, maar die ken je niet, je kan niet op hen rekenen. Je bent veel hechter met je moeder dan met je vader en wil bij haar zijn. Je kan je niets herinneren van de Verenigde Staten, je cultuur is die van Venezuela en van de Arabieren. Het lijkt je erg moeilijk om als bijna-achttienjarige naar een onbekend land te gaan. Ter staving van je verzoek legde je je Venezolaanse paspoort neer en je Amerikaanse paspoort. Na jouw persoonlijk onderhoud maakte je middels jouw advocaat enkele correcties en/of verduidelijkingen over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat, die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al jouw verklaringen en alle stukken in jouw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat jou noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Het CGVS wijst er op dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande ben jij er in het kader van jouw huidig verzoek in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden jou de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel Venezolaanse als de Amerikaanse overheid. Je hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van de Verenigde Staten, noch dat je in geval van een terugkeer naar de Verenigde Staten een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Gevraagd naar de redenen waarom je niet naar de Verenigde Staten zou kunnen terugkeren, antwoordde je je niet veel contact hebt met je vader en zijn familie. Hij heeft familie in de Verenigde Staten, maar ze vroegen nooit naar jou. Je hebt niemand in de Verenigde Staten en je wil bij je moeder zijn. Je hebt geen band met de Verenigde Staten, je cultuur is die van Venezuela en van de Arabieren. Bovendien ben je als zoon de man in huis, je kan je moeder niet alleen laten (CGVS, p. 8-9). Deze door jou ingeroepen motieven zijn van louter persoonlijke en socioeconomische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat jij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat je niet aannemelijk heeft gemaakt dat je in de Verenigde Staten een gegronde vrees voor vervolging koestert noch heb je aangetoond dat je er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de overige door jou aangehaalde feiten die zich in Venezuela zouden afgespeeld hebben, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van je verzoek om internationale bescherming zou kunnen leiden.

De door jou neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Je Venezolaanse en Amerikaanse paspoorten bevestigen je identiteit en je beide nationaliteiten, die hier niet ter discussie staan. De opmerkingen die je na jouw persoonlijk onderhoud overmaakte kunnen voorgaande beslissing evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet, het beginsel "*patere legem quam ipsi fecisti*", van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij ontwikkelt het middel als volgt.

"Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Los van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus, stelt zich hier vooreerst een zeer schrijnende situatie. De verzoekende partij heeft steeds bij haar moeder gewoond, heeft geen dichte familie meer in de VS en is samen gevlucht. Haar vader, waar zij amper contact mee heeft, woont op heden immers in Colombia. De vluchtmotieven waren oprecht: zowel haar moeder, grootmoeder, tante, neef en nicht werden immers erkend als vluchteling (zie stuk 3). Op heden kan zij evenmin gezinshereniging aanvragen, zij kon als minderjarige immers niet alleen naar de VS gaan en kreeg slechts een maand de tijd (weigeringsbeslissing 18/03/2021 - meerderjarig op 22/04/2021). Na de meerderjarigheid laat artikel 10 VW immers geen gezinshereniging meer toe met de ouder die vluchteling is). Er werd gepoogd tijdig een aanvraag bij de gemeente in te dienen op grond van "buitengewone omstandigheden", doch bij gebrek aan geapostilleerde geboorteakte weigerde de gemeente deze te registreren (stuk 4). Hoewel zij de dag van de opmaak van dit verzoekschrift net meerderjarig geworden is, stelt zich de vraag of deze beslissing rechtsgeldig genomen had kunnen

worden. Artikel 57/1, §4 VW stelt: § 4. Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. Het moge duidelijk zijn dat dit artikel hoegenaamd niet gerespecteerd werd. Integendeel, de verwerende partij heeft dit belang nooit geanalyseerd, ondanks het feit dat niet ontkend kan worden dat de verzoekende partij daadwerkelijk op de vlucht is. De negatieve beslissing en de situatie waarin de verzoekende partij thans zit, is een gevolg van het compleet negeren van haar hoger belang als minderjarige. Op het moment van het nemen van de thans bestreden beslissing kon de verzoekende partij zich zelfs niet naar de VS begeven om zich onder de bescherming van de Amerikaanse autoriteiten te plaatsen - zij kon immers niet worden begeleid naar da Maar er is meer. De website van het CGVS stelt het volgende (<https://www.cgvs.be/nl/het-begeleide-kind>): HET BEGELEIDE KIND VOLGT DE PROCEDURE VAN ZIJN OUDER(S) OF WETTELIJKE VOOGD. Kinderen die samen met de ouder(s)/wettelijke voogd op het grondgebied aankomen worden ingeschreven op de bijlage van de ouder(s)/wettelijke voogd en volgen in principe de procedure van hun ouder(s)/wettelijke voogd zonder dat ze afzonderlijk worden gehoord. Deze kinderen hebben wel het recht te vragen om te worden gehoord indien ze dit wensen. Het kind kan binnen een termijn van vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud van de ouder(s)/wettelijke voogd vragen te worden gehoord. Dit is een recht, geen plicht Er kan immers van de ouder(s)/wettelijke voogd verwacht worden dat zij zelf de problemen van de kinderen die zij begeleiden, uiteenzetten tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS. Deze kinderen kunnen enkel een gesprek op het CGVS aanvragen indien zij dat zelf willen Als zij dit liever niet doen, heeft dit geen gevolgen voor de beslissing van de ouder(s)/wettelijke voogd. Het CGVS zal enkel ingaan op deze vraag om gehoord te worden, indien het kind over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Het gesprek wordt in principe gevoerd tussen de protection officer en het kind, zonder dat de ouder(s)/wettelijke voogd aanwezig zijn. Het kind wordt bijgestaan door een advocaat en, indien het dit wenst, door een vertrouwenspersoon. Deze vertrouwenspersoon mag in principe geen familie zijn. Het moet gaan om een persoon die wegens zijn beroep gespecialiseerd is in bijstand aan personen of vreemdelingenrecht. Het CGVS kan het kind uitnodigen voor een tweede gesprek, indien de feiten die het kind aanhaalt bijzonder ernstig lijken. In dat geval zal het kind ook door een gespecialiseerde protection officer gehoord worden. Daarnaast beschikt het CGVS ook over de mogelijkheid om het kind uit te nodigen voor een gesprek, ook al heeft het kind hier niet specifiek om gevraagd. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er specifieke feiten in hoofde van het kind door de ouder(s)/wettelijke voogd werden aangehaald. Het kind is niet verplicht om op deze uitnodiging in te gaan. Indien het kind dit liever niet doet, heeft dit geen gevolgen voor de beslissing die ten aanzien van het gezin wordt genomen. Het CGVS neemt in principe één beslissing die geldig is voor zowel de ouder(s)/wettelijke voogd als het kind. Uitzonderlijk zal er toch een afzonderlijke beslissing worden genomen in hoofde van het kind indien er bijzondere elementen worden vastgesteld die dergelijke beslissing noodzaken. De verwerende partij stelt dus zelf dat er in principe één beslissing wordt genomen en dat een afzonderlijke beslissing uitzonderlijk is. Nog uitzonderlijker is dat deze afzonderlijke beslissing in het nadeel van het kind uitdraait (normaliter is het omgekeerd, bijvoorbeeld bij besnijdenisvrees aangaande een minderjarig meisje). Het valt in casu evenmin te verantwoorden dat de verwerende partij van haar eigen gedragslijn is afgeweken ten nadele van het kind. Het beginsel 'patere legem quam ipse fecisti' verplicht het bestuur en de organen die ervan afhangen ertoe de algemene regels die het zelf heeft vastgesteld te eerbiedigen bij de concrete toepassing ervan. In casu valt niet te verantwoorden dat de verwerende partij ten nadele van het kind afwijkt van haar eigen vooropgestelde regels. Deze schending kan niet zomaar ongedaan gemaakt worden doordat de verzoekende partij gedurende de beroepsprocedure plots meerderjarig geworden is, zoniet maakt zij van voormeld artikel 57/1, §4 VW, evenals het beginsel van behoorlijk bestuur (patere legem quam ipse fecisti) een lege doos. De verwerende partij zal wellicht repliceren dat dit haar probleem niet is, doch dit is niet juist. Het principe van "familiale eenheid zit immers vervat in de richtlijn 2011/95/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming." Verzoeker citeert artikel 23 van deze richtlijn en stelt vervolgens "Gelet op het feit dat de verzoekende partij haar moeder (evenals haar grootmoeder, tante, neef en nicht) in België als vluchteling erkend werden en zij reeds in Venezuela een gezin vormden, zou zij eigenlijk geen persoonlijke vluchtredenen moeten aanhalen. Dit werd onder meer door de Raad bevestigd dd. 19 mei 2015 (arrest nr. 145602: 4.4.4.1. Le Conseil rappelle que l'application du principe de l'unité de famille peut entraîner une extension de la protection internationale au bénéfice de personnes auxquelles il n'est pas demandé d'établir qu'elles ont des raisons personnelles de craindre d'être persécutées. Ce principe cherche à « [a]jssurer le maintien de l'unité de la famille du réfugié » et est né d'une recommandation de la Conférence de Plénipotentiaires des Nations Unies sur le Statut des Réfugiés et des Apatrides, instituée par la résolution 429 (V) du 14 décembre 1950, de l'Assemblée générale des Nations Unies (voy. not. CCE, arrêt n° 106.915 du 18 juillet 2013 et CCE, arrêt 119.990 du 28 février 2014). Le Conseil rappelle

également que ce principe vise les membres (ou les personnes pouvant être assimilées à des membres) de la famille nucléaire du réfugié, telle qu'elle était constituée dans leur pays d'origine et qu'elle perdure dans le pays d'accueil, ou les individus qui, à tout le moins, entretenaient dans leur pays d'origine une relation assez consistante pour être considérée comme l'amorce évidente de la famille nucléaire qu'ils forment actuellement en Belgique (voy. not. CCE, arrêt n°145 601 du 19 mai 2015). Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals geargumenteed werden artikel 57/1, §4 Vreemdelingenwet, evenals het beginsel 'patere legem quam ipse fecisti' tevens manifest geschonden. Dit valt thans enkel te repareren door middel van een erkenningsbeslissing. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in uiterst ondergeschikte zin dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo rechtsbijstand;
3. Erkenningsbeslissingen andere familieleden;
4. Mailverkeer gemeente.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.*"

Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming een origineel paspoort uitgereikt door de Verenigde Staten en een origineel paspoort, uitgereikt door Venezuela neer (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 2). Uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt bijgevolg dat verzoeker zowel over de Amerikaanse als de Venezolaanse nationaliteit beschikt. De dubbele nationaliteit van verzoeker wordt door partijen niet betwist.

Verzoeker is België als begeleide minderjarige binnengekomen samen met zijn moeder, grootmoeder en tante langs moederszijde en heeft op 6 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend overeenkomstig artikel 50 § 3 van de Vreemdelingenwet. Daaruit blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid voor de begeleide minderjarige overeenkomstig artikel 57/1 § 2 van de Vreemdelingenwet om zelf een verzoek in eigen naam in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud nog minderjarig was en dat passende maatregelen zijn genomen om rekening te houden met zijn jeugdige leeftijd tijdens het persoonlijk onderhoud overeenkomstig de relevante bepalingen van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende de rechtspleging voor en de werking van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat niet wordt betwist door verzoeker. Verder kan ook uit de bestreden beslissing niet blijken dat verwerende partij geen passend belang zou hebben gehecht aan zijn verklaringen in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid (artikel 57/1 § 3 van de Vreemdelingenwet).

4.3. In geval een verzoeker om internationale bescherming, zoals *in casu*, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat impliceert dat is komen vast te staan dat verzoeker in geen van beide landen, *in casu* Venezuela en de Verenigde Staten, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen...”* en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan hij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker.

In casu stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aantoonde ten aanzien van de Verenigde Staten van Amerika. Verzoeker wijst er tijdens het persoonlijk onderhoud op dat hij er weliswaar geboren is maar er drie maanden na zijn geboorte terug vertrok met zijn ouders naar Venezuela en er sindsdien nooit meer terugkeerde; dat hij geen enkele band heeft met Venezuela en dat zijn cultuur die van Venezuela en van de Arabieren is en dat hij als enige man in huis zijn moeder niet alleen kan laten (notities PO, p. 8-9). De Raad stelt vast dat deze motieven geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. Het gegeven dat verzoeker geen enkele persoonlijke noch culturele band heeft met de Verenigde Staten en dat het hem moeilijk lijkt om als 18-jarige alleen in de Verenigde Staten te overleven, zoals hij eveneens tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft, heeft immers uitsluitend betrekking op socio-economische omstandigheden die geen verband houden met de vluchtelingendefinitie. Uit niets blijkt dat verzoeker in de Verenigde Staten als Amerikaanse staatsburger vervolging te vrezen zou hebben of dat zijn grondrechten er niet zouden gerespecteerd worden. De Raad is er zich van bewust, dat het voor een jongeman als verzoeker niet evident zou zijn om zich te vestigen in de Verenigde Staten en dat dit met moeilijkheden en praktische problemen zou gepaard gaan, maar dit volstaat niet om erkenning als vluchteling te rechtvaardigen nu de door hem ingeroepen problemen op geen enkele wijze verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen louter omwille van de moeilijkheden en praktische problemen die zouden gepaard gaan met het zich onder bescherming stellen van de Amerikaanse autoriteiten.

4.4. In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing het principe van de eenheid van familie vervat in artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn schendt, nu de moeder van verzoeker evenals zijn grootmoeder, tante en neef en nicht in België erkend zijn als vluchteling, wijst de Raad op het volgende. Krachtens artikel 23, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn zijn EU Lidstaten ertoe gehouden ervoor te zorgen dat het gezin van de vluchteling in stand kan worden gehouden. Uit dit artikel kan evenwel geen verplichting worden afgeleid voor Lidstaten om automatisch de vluchtelingenstatus toe te kennen aan gezinsleden van personen die als vluchteling werden erkend om aan deze verplichting te voldoen. Wel moeten Lidstaten, krachtens artikel 23, lid 2 van deze richtlijn *“waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen,*

overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". In zoverre het Hof van Justitie in het arrest *Ahmedbekova* er op gewezen heeft dat artikel 3 van de richtlijn lidstaten toelaat gunstiger normen aan te nemen en deze bepaling "*aldus moet worden uitgelegd dat het de lidstaten toestaat te bepalen dat, ingeval krachtens de bij deze richtlijn ingestelde regeling internationale bescherming wordt verleend aan een gezinslid, het genot van deze bescherming wordt uitgebreid tot andere gezinsleden, mits zij niet onder een van de in artikel 12 van deze richtlijn genoemde uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming*" (HvJ, C-652/16, *Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogla Ahmedbekov tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, punt 74) wijst de Raad er op dat de Belgische wetgever er niet voor heeft geopteerd om gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming, automatisch hetzelfde statuut te verlenen. Verder behoort het garanderen van de eenheid van het gezin van de erkende vluchteling door het toekennen van de voordelen verbonden aan de status van vluchteling aan gezinsleden van een erkende vluchteling, zoals een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn niet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal en is in deze bijgevolg ook de Raad in het kader van huidig beroep in volle rechtsmacht niet bevoegd hierover te oordelen. Zo verzoeker meent hierop beroep te kunnen doen, staat het verzoeker vrij hiertoe andere verblijfsprocedures voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

4.5. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti* nu verwerende partij niet zou gehandeld hebben overeenkomstig de op haar website meegedeelde informatie waarin wordt gesteld dat het CGVS in principe één beslissing neemt die geldig is voor zowel de ouders als het kind en dat het nemen van een afzonderlijke beslissing uitzonderlijk is, terwijl het geciteerde beginsel het bestuur verplicht de algemene regels die het zelf heeft vastgesteld te eerbiedigen bij de concrete toepassing ervan, herhaalt de Raad dat verzoeker ervoor geopteerd heeft om een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming in eigen naam in te dienen, zodat in elk geval een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde noodzakelijk is. Verder wijst de Raad er op dat, zelfs waar artikel 57/1 § 5 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal ertoe verplicht om één beslissing te nemen ingeval een verzoeker namens de minderjarige vreemdeling waarover hij of zij het ouderlijk gezag uitoefent, een verzoek indient, krachtens artikel 57/1 § 6 van de Vreemdelingenwet, in afwijking van paragraaf 5 een afzonderlijke beslissing kan genomen worden ten aanzien van de begeleide minderjarige indien er bijzondere elementen vastgesteld worden die een afzonderlijke beslissing noodzakelijk maken. Het voormelde algemeen rechtsbeginsel kan bovendien enkel worden ingeroepen wanneer het gaat om het niet-naleven van een rechtsregel en kan het bijgevolg geen toepassing vinden met betrekking tot beleidsdocumenten van het bestuur (Zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, 2017, p. 55). De Raad kan slechts vaststellen dat de commissaris-generaal *in casu* gehouden was een afzonderlijke beslissing te nemen, nu het verzoek door verzoeker als minderjarige in eigen naam werd ingediend, dat het op de website van het CGVS gepubliceerde document slechts ten informatieve titel geldt en geenszins als een rechtsregel kan worden beschouwd en dat de commissaris-generaal conform de wet heeft gehandeld. Een schending van het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" kan derhalve niet worden vastgesteld.

4.6. Waar verzoeker tenslotte aanvoert dat de bestreden beslissing het hoger belang van verzoeker als minderjarige overeenkomstig artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet negeert, wijst de Raad vooreerst op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat rekening werd gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid, maturiteit en jeugdige leeftijd van verzoeker bij de behandeling van het verzoek. Verder stelt de Raad vast dat het bestaan van bijzondere procedurele noden van verzoeker als minderjarige op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud werden aangenomen en dat passende maatregelen werden genomen nu blijkt de bestreden beslissing een medewerker werd aangesteld die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en verzoeker werd gehoord in aanwezigheid van zijn advocaat. Ook uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de vragen aangepast werden aan de leeftijd en maturiteit van verzoeker op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud en dat de medewerker van het CGVS verzoeker ook reeds informeerde over de mogelijkheid dat een negatieve beslissing zou kunnen genomen worden voor verzoeker ook indien zijn moeder wel de vluchtelingenstatus zou bekomen, omwille van zijn dubbele nationaliteit. Gelet op het voorgaande kan geen schending van artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Met betrekking tot de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan inroepen (artikel 48/6 § 5, e) van de Vreemdelingenwet) stelt verwerende partij ter terechtzitting dat dit het geval is. Verzoeker stelt dat dit op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geenszins in redelijkheid van verzoeker

kon worden verwacht. De Raad herinnert er aan dat hij gehouden is een *ex nunc* onderzoek te doen van de nood aan internationale bescherming van verzoeker en daarbij een beoordeling te maken van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van nationaliteit, aan vervolging of ernstige schade zal worden onderworpen in het geval van terugkeer naar de Verenigde Staten. Daargelaten de vraag of op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in redelijkheid kon verwacht worden dat de verzoeker zich onder de bescherming van de Verenigde Staten kon stellen, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeker naast de Venezolaanse ook de Amerikaanse nationaliteit bezit, dat hij geen gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de Verenigde Staten aannemelijk maakt en dat, gezien zijn meerderjarigheid in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van het andere land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren, *in casu* de Verenigde Staten. De Raad wijst er op dat deze vaststellingen er niet aan in de weg staan dat verzoeker andere procedures voorzien in de Vreemdelingenwet kan aanwenden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt ten aanzien van de Verenigde Staten. Bijgevolg is een verder onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging ten aanzien van Venezuela, land waarvan hij eveneens de nationaliteit bezit, niet noodzakelijk.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoeker geen elementen voorliggen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet betreft, baseert op de bovenvermelde elementen om een vrees voor vervolging ten aanzien van de Verenigde Staten aan te tonen, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat hij geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt ten aanzien van één van beide landen waarvan hij de nationaliteit bezit, met name de Verenigde Staten. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de Verenigde Staten omdat hij specifiek wordt geviséerd.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat in de Verenigde Staten sprake is

van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, noch kan dit blijken uit algemeen bekende informatie.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, de Verenigde Staten van Amerika, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET